

[Forsvarsministeren.]

med det, som lande af Danmarks beskaffenhed også foretager sig i disse år.

Som det vil være det høje ting bekendt fra de forhandlinger, der har fundet sted i det høje folketing, har man for hærens vedkommende fastsat den fredsofbygning, der skal finde sted. Der ligger ikke heri noget nyt, idet allerede de første planer, som for 3 år siden blev forelagt forsvarskommissionen af de hærmilitære myndigheder, var bygget på det grundlag, som nu forhåbentlig bliver det, der skal bære nogle år frem i tiden, nemlig oprettelsen af en hær med 11 såkaldte kampgrupper, der jo er fastsat rent teknisk og taktisk på en nærmere bestemt måde. Det bygger talmæssigt på opbygningen af en hær i løbet af de år, denne lov skal gælde, altså til sommeren 1954, en hær, der fordeler sig med 75 000 mand felttropper og 20 000—25 000 mand af de såkaldte reserveanstalter. Det er forsynings- og tropper, der skal sikre forplejning, ammunition, feltambulancer o. s. v., altså det nødvendige tilbehør for at kunne holde en felthær på 75 000 mand i drift, om jeg så må sige. Dertil knyttes yderligere et lokalt forsvar på i øjeblikket 25 000 mand, et lokalt forsvar, hvis opgaver jævnthen glider over i de opgaver, som også hjemmeværnet skal løse. Hjemmeværnet har jo i dag tilmeldte styrker på ca. 40 000 mand, idet der i den senere tid har været en meget stærk tilgang, en glædelig tilgang, til hjemmeværnet landet over. Det vil altså sige, at det, man her har stillet op, talmæssigt vil beløbe sig med felthær og lokalt forsvar og reserveanstalter og hjemmeværn til en mobiliseringsstyrke — når 1952 er omme — på ca. 160 000 mand. For flyvevåbnets vedkommende bygger man foreløbig på, at man i løbet af den periode, det her drejer sig om, kan få oprettet 8 kampeskadriller foruden naturligvis en vis reserve af maskiner plus alt det trænings- og skolemateriel, der skal til for at uddanne vore flyvere.

Det program, som i sin tid blev lagt gennem Danmarks forhandlinger med andre deltagere i Den nordatlantiske Traktats organisation, gik ud på, at programmet skulle være fuldført i sommeren 1954, som jeg sagde før. Imidlertid er man under indtryk af den ustabile tilstand i verden enedes om, at man vil søge at fremskynde denne opbygning, og at man vil søge at nå længst muligt frem og, hvis det kan lade sig gøre, også til ende i løbet af 1952—53. Jeg kan tænke mig, at der er reelle muligheder for, at programmet kan være opfyldt for hærens vedkom-

mende og for flyvevåbnets vedkommende, naturligvis under forudsætning af, at det våbenhjælpsprogram, som skal muliggøre både vort og andre landes opbygning af forsvaret, bliver effektueret ud fra de ønsker, som tidligere fra dansk side er fremsat om omfanget af våbenhjælpen til Danmark. Det er klart, at hvis der på dette område sker et brud på forudsætningerne, står Danmark i en ny situation med hensyn til opbygningen af sit forsvar, en situation, som vi må tage stilling til, når den måtte indtræde.

For søværnets vedkommende er forholdet dette, at der er efterhånden opbygget et søværn, og det skal udbygges også i den kommende tid. Søværnet er jo et meget materielt betonet værn, ligesom flyvevåbnet er det, og det, der har skabt vanskelighederne for søværnets hurtige udbygning i den forløbne tid, har været den omstændighed, at personellet ikke har strakt til. Det, der bliver det grundlæggende for søværnets udbygning, bliver naturligvis den personeltilgang, der vil ske igennem den uddannelse af befalingsmænd, som finder sted — og finder sted også i et forceret tempo, forsåvidt som det nu lader sig gøre.

Desuden må man for søværnets vedkommende forudse, at det samarbejde, der etableres under den nordeuropæiske region, vil komme til at øve indflydelse på sammensætningen af et dansk søværn, og det er derfor naturligt, at man også under den kommende opbygning tager hensyn til de fælles opgaver, som vi på søen skal løse sammen med de øvrige lande, som er deltagere i den nordeuropæiske region. Side om side med det, jeg her har peget på, vil der også for hele kystbefæstningens vedkommende ske en udbedring og en udvidelse.

Jeg gentager, at forudsætningen for det danske programs gennemførelse naturligvis er denne, at bl. a. den hjælp, som vi skal have dertil, altså fortrinsvis våbenhjælpen, bliver leveret, og der kan vel også tænkes andre støtteforanstaltninger ikke alene for dansk forsvar, men også for andre små landes forsvar, idet den byrde, vi tager på os her, ligger over det, vi normalt har regnet med.

Jeg har i det andet høje ting betegnet den lovgivning, som her foreslås, som en ramme-lov, altså en lov, der opstiller de rammer, som tiden og udviklingen og forholdene skal fylde ud med hensyn til enkeltheder. Man er altså i modsætning til tidligere hærlove og søværnslove og love, der gjaldt flyvevåbnet, ikke her gået i detaljer, og man har ikke kunnet gå i detaljer; efter min mening skal man heller ikke gøre det, fordi det er klart,